

Jézusnak a zsidókkal folytatott vitája új fordulatot vesz, amikor az ember ősi vágyának az örök élet elérésének lehetséges módját közli hallgatóival: „Aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem” egyes fordításokban „halált nem lát örökre”. A hallgatóit mégsem az öröklét megszerzésének részletei érdeklik. Sokkal jobban izgatja őket az állítás kijelentőjének kiléte és hitelessége. A halál elkerülésének számukra abszurd módjáról szóló tanítás hatására végre egyértelmű a helyzet számukra – ördöge van, nem nagyobb ez Ábrahámnál –, és ami a lényeg: nem nagyobb náluk. Innentől kezdve „rend” van a fejükben, már nem az a kérdés, hogy meg kell-e kövezni Jézust, hanem, hogy mikor. Jézus az ördögtől való megszállottság vádjának ellentételezéseként hangoztatott Istent ismerése és időn felülsége csak ront a helyzetén. Isten, égő csipkebokorban elhangzó bemutatkozására hajazó „mielőtt lett volna, én vagyok” mondata megszüli a zsidókban a megkövezésre alkalmas pillanatot.

Mi a tanulság számunkra? Hajlamosak vagyunk az új, a tudásunkat, meggyőződésünket karcoló, abba bele nem simuló ismereteket azonnal ellenségesen fogadni. Könnyebb az elmélet helyett a személyt támadni, magamban hiteltelennek, hozzá nem értőnek vagy provokatőrnek elkönyvelni és túllépni rajta. Hiszen sokkal több energiát igényelne a ráfigyelés, az információ feldolgozása, vagy már csak az is, hogy magamon erőt véve hajlandó legyek nyitott, érdeklődő módon végighallgatni, vagy végigolvasni az ilyen előadásokat, könyveket. Pedig a testi és a szellemi fejlődésnek is alapja a kihívások elé állás. Persze ez nem jelenti azt, hogy minden újat azonnal kritika nélkül el kellene fogadni. (Az esze használata alól nincs senki sem felmentve.) Ha attól félek, hogy az újszerű megközelítések, tanítások megismerése kikezdi a hitemet, akkor talán nincs is mit kikezdeni....

Dévai Zoltán, Pécel